

ПРЕССЪОБЩЕНИЕ № 138/23

Люксембург, 13 септември 2023 г.

Решение на Общия съд по дело T-65/18 RENV | Венесуела / Съвет

Общият съд отхвърля жалбата на Венесуела срещу ограничителните мерки на ЕС

Поради влошаването на положението в областта на правата на човека, правовата държава и демокрацията Съветът на Европейския съюз приема на 13 ноември 2017 г. ограничителни мерки с оглед на положението във Венесуела¹. Тези мерки са предвиждали по същество забрана за продажба, доставка, трансфер или износ на оборудване, което може да се използва за вътрешни репресии, и на услуги, свързани с посоченото оборудване и военно оборудване за физически или юридически лица, образувания или органи във Венесуела или за използване в тази страна.

На 6 февруари 2018 г. Венесуела подава жалба пред Общия съд на Европейския съюз за отмяна на Регламент 2017/2063, доколкото неговите разпоредби я засягат. Впоследствие Венесуела изменя жалбата си, така че тя да е насочена и срещу Решение 2018/1656 и Регламент за изпълнение 2018/1653², с които актове Съветът съответно е удължил и изменил приетите ограничителни мерки.

С решение от 20 септември 2019 г. Общият съд отхвърля тази жалба като недопустима с мотива, че правното положение на Венесуела не е пряко засегнато от спорните мерки³. Сезиран с жалба на Венесуела, на 22 юни 2021 г. Съдът отменя⁴ решението на Общия съд в частта му, в която той е обявил жалбата на Венесуела за недопустима, доколкото с нея се иска отмяната на членове 2, 3, 6 и 7 от Регламент 2017/2063 и връща делото на Общия съд, който да се произнесе по същество.

С решението си от днес **Общият съд отхвърля всички доводи, изтъкнати от Венесуела в подкрепа на искането ѝ за отмяна на членове 2, 3, 6 и 7 от Регламент 2017/2063.**

Първо, според Общия съд Венесуела няма право на изслушване преди приемането на спорните мерки, които представляват мерки с общо приложение. Всъщност правото на изслушване се прилага към индивидуалните мерки, взети срещу определено лице, и на това право не може да се прави позоваване в рамките на приемането на мерки с общо приложение.

¹ Регламент (ЕС) 2017/2063 на Съвета от 13 ноември 2017 година относно ограничителни мерки с оглед на положението във Венесуела (ОВ L 295, 2017 г., стр. 21).

² Решение (ОВППС) 2018/1656 на Съвета от 6 ноември 2018 година за изменение на Решение (ОВППС) 2017/2074 относно ограничителни мерки с оглед на положението във Венесуела (ОВ L 276, 2018 г., стр. 10) и Регламент за изпълнение (ЕС) 2018/1653 на Съвета от 6 ноември 2018 година за прилагане на Регламент (ЕС) 2017/2063 относно ограничителни мерки с оглед на положението във Венесуела (ОВ L 276, 2018 г., стр. 1)

³ Решение от 20 септември 2019 г., Венесуела/Съвет, [T-65/18](#).

⁴ Решение от 22 юни 2021 г., Венесуела/Съвет, [C-872/19 P](#), вж. също [ПС №°112/21](#).

Освен това изслушването на трета засегната страна преди приемането на ограничителни мерки, с които се привежда в действие даден избор на външна политика, би означавало да се задължи Съветът да провежда обсъждания, наподобяващи международни преговори с тази страна. Това би лишило от съдържание търсения с налагането на ограничителни мерки спрямо тази страна ефект, а именно да се упражни натиск върху нея, което да доведе до промяна в поведението ѝ.

Второ, що се отнася до задължението за мотивиране на Съвета, Общият съд отбелязва, че цялостното положение, довело до приемането на ограничителните мерки, както и преследваните с тях цели, са били подробно изложени от Съвета и Венесуела не можела да твърди, че те са ѝ били неизвестни.

Трето, що се отнася до доводите, изведени от фактическите неточности и от явна грешка в преценката на политическото положение във Венесуела, Общият съд констатира, от една страна, че при преценката на положението във Венесуела Съветът се е основал на достоверна и надеждна информация, като тази страна не е могла да докаже, че изтъкнатите факти са опорочени от фактически неточности. От друга страна, Съветът е приел, че към датата на приемането на обжалвания регламент насието и прекомерното използване на сила, както и нарушенията на правата на човека или подкопаването на демокрацията във Венесуела били достатъчно доказани и че съществувала опасност от повтаряне на такива инциденти в бъдеще. Така Съветът не е допуснал явна грешка в преценката, като е заключил, че е налице уронване на демокрацията, на правовата държава и на правата на човека във Венесуела.

Четвърто, Общият съд отхвърля доводите на Венесуела, изведени от налагането на незаконни ответни мерки и от нарушението на международното право. В това отношение най-напред Общият съд счита, че спорните мерки не представляват ответни мерки, при положение че въпросните ограничителни мерки не попадат в обхвата на условията, посочени в проекта на разпоредби относно отговорността на държавата за неправомерни действия от международен характер, приет през 2001 г. от Комисията по международно право на Организацията на обединените нации. Освен това в приложение на съдебната практика Общият съд отхвърля довода на Венесуела, че Съветът не бил компетентен да приеме посочените ограничителни мерки без предварително разрешение на Съвета за сигурност на Организацията на обединените нации. Общият съд добавя, че Венесуела не е доказала наличието на „обща практика, призната като право“, налагаща получаването на предварително разрешение преди приемането от Съвета на ограничителни мерки. По-нататък Общият съд отхвърля доводите на Венесуела, изведени от нарушение на споразуменията на Световната търговска организация (СТО). Всъщност, от една страна, Венесуела не твърди, че обжалваният регламент изрично препраща към разпоредби на споразуменията на СТО, и от друга страна, тя не посочва с кои актове или по какъв повод Съюзът е възнамерявал да изпълни с обжалвания регламент конкретно задължение, поето в рамките на СТО. Накрая, Общият съд отхвърля и довода на Венесуела, изведен от упражняването от Съвета на извънтериториална компетентност. В това отношение Общият съд отбелязва, че разглежданите ограничителни мерки се отнасят до лица и положения, попадащи под юрисдикцията на държавите членки *ratione loci* или *ratione personae*. В този контекст Общият съд припомня, че правомощието на Съвета да приема ограничителни мерки се вписва в рамките на приеманите от Съюза в рамките на осъществяваната от него ОВППС автономни мерки, които имат за цел по-специално да осигурят спазването на задълженията *erga omnes partes* за спазване на принципите, произтичащи от общото международно право и от международните актове с универсален или почти универсален характер, по-специално член 1 от Хартата на Организацията на обединените нации.

ЗАБЕЛЕЖКА: Актът на Общия съд може да се обжалва пред Съда само по правни въпроси в срок от два месеца и десет дни, считано от съобщаването му.

ЗАБЕЛЕЖКА: Жалбата за отмяна цели да бъдат отменени актове на институциите на Съюза, които противоречат на правото на Съюза. При определени условия държавите членки, европейските институции и частноправните субекти могат да сезират Съда или Общия съд с жалба за отмяна. Ако жалбата е основателна, актът се отменя. Съответната институция трябва да отстрани евентуалната празнота в правото, създадена с отмяната на акта.

Неофициален документ, предназначен за медиите, който не обвързва Общия съд

[Пълният текст на съдебното решение, а при необходимост и на резюмето](#), се публикува на уебсайта CURIA в деня на обявяването.

За допълнителна информация се свържете с Илияна Пальова ☎ (+352) 4303 4293

Поддържайте връзка!

